

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2004. gada 9. decembrī *

Lieta C-123/03 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2003. gada 19. martā iesniedza

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv K. Vidners [*K. Wiedner*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

apelācijas sūdzību iesniedzēja,

otrs lietas dalībnieks —

Greencore Group plc, Dublinā (Īrija), ko pārstāv A. Belke [*A. Böhlke*], *Rechtsanwalt*.

* Tiesvedības valoda — angļu.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermans [C. W. A. Timmermans],
tiesneši K. Gulmans [C. Gulmann] (referents), Ž. P. Puisošē [J.-P. Puissochet],
N. Kolnerika [N. Colneric] un H. N. Kunja Rodrigess [J. N. Cunha Rodrigues],

ģenerālvokāts F. Dž. Džeikobss [F. G. Jacobs],
sekretāre L. Hjuleta [L. Hewlett], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 1. aprīli,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus tiesas sēdē 2004. gada 6. maijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Savā apelācijas sūdzībā Eiropas Kopienu Komisija lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2003. gada 7. janvāra rīkojumu lietā T-135/02 *Greencore Group*/Komisija (*Recueil*, II-0000. lpp., turpmāk tekstā — “pārsūdzētais rīkojums”), ar kuru Pirmās instances tiesa atzina par pieņemamu prasību atcelt Komisijas 2002. gada 11. februāra vēstuli, ko cēla *Greencore Group plc* (turpmāk tekstā — “*Greencore*”).

Prāvas rašanās fakti

- 2 Ar 1997. gada 14. maija Lēmumu 97/624/EK par EK līguma 86. panta piemērošanas procedūru (IV/34.621, 35.059/F-3 — *Irish Sugar plc*, OV L 258, 1. lpp.) Komisija uzlika *Irish Sugar plc* (turpmāk tekstā — "*Irish Sugar*") *Greencore* filiālei naudas sodu ECU 8 800 000 apmērā. *Irish Sugar* šo naudas sodu samaksāja 1997. gada 22. augustā.
- 3 1997. gada 4. augustā *Irish Sugar* cēla Pirmās instances tiesā prasību atcelt šo lēmumu.
- 4 Ar 1999. gada 7. oktobra spriedumu lietā T-228/97 *Irish Sugar*/Komisija, *Recueil*, II-2969. lpp., Pirmās instances tiesa samazināja šā naudas soda apmēru līdz EUR 7 883 326, noraidot prasību pārējā daļā.
- 5 No Pirmās instances tiesai iesniegtā *Greencore* prasības pieteikuma (lieta T-135/02) izriet, ka 1999. gada oktobrī Komisijas ierēdnis piezvanīja *Irish Sugar* advokātam, kurš ir arī *Greencore* advokāts, lai sagatavotu atceltās naudas soda daļas atmaksāšanu. *Greencore* apgalvo, ka šīs telefonsarunas laikā pēc *Irish Sugar* advokāta iniciatīvas tika apspriests jautājums par procentiem no atmaksājamās summas un bija skaidrs, ka Komisija netaisās maksāt procentus no summas, kuru tā bija parādā uzņēmumam, jo tas nekad iepriekš nav ticis darīts.

- 6 *Grencore* tāpat arī atzina, ka gan *Irish Sugar* advokātam, gan Komisijas ierēdnim bija zināms, ka jautājums — vai Komisijai pamatsummas pārskaitīšanas laikā bija vai nebija jāpārskaita procenti — tobrīd tika izskatīts Pirmās instances tiesā lietā T-171/99 *Corus UK/Komisija*, kurā taisīts 2001. gada 10. oktobra spriedums, *Recueil*, II-2967. lpp.

- 7 1999. gada 26. oktobrī *Grencore* advokāts informēja *Grencore* par savu sarunu ar Komisijas ierēdni par to, ka Komisija nemaksās procentus, un par prasību, kas celta iepriekš minētajā lietā *Corus UK/Komisija*. Jāpiebilst, ka viņš ieteica neatcelt prasību daļā par procentiem un — tieši otrādi — skaidri pieprasīt to pārskaitīšanu.

- 8 1999. gada 27. oktobrī *Grencore* pa faksu iesniedza Komisijai detalizētu informāciju par *Irish Sugar* bankas kontu, uz kuru saskaņā ar iepriekš minēto tiesas spriedumu lietā *Irish Sugar/Komisija* ir pārskaitāma atmaksas pamatsumma EUR 916 674 apmērā. Turklāt tā izteica Komisijai šādu lūgumu: "tāpat lūdzam apstiprināt, ka samaksāsit procentus no atmaksājāmās summas par laika posmu no *Irish Sugar plc* veiktās samaksas Komisijai līdz atmaksas veikšanas dienai. Lūdzam mūs informēt par procentu summu".

- 9 2000. gada 4. janvārī Komisija veica summas pārskaitījumu uz *Irish Sugar* kontu EUR 916 674 apmērā, nesamaksājot procentus.

- 10 *Greencore* prasības pieteikumā Pirmās instances tiesai atzina, ka Komisijas 2000. gada 4. janvārī veiktais maksājums bija vienīgā atbilde uz 1999. gada 27. oktobra faksu un ka vēlāk tā nebija uzstājīgi pieprasījusi, lai tiktu sniegta atbilde uz jautājumu par procentiem, tā vietā gaidot tiesas procesa iznākumu iepriekš minētajā lietā *Corus UK*/Komisija, lai pēc tam atkārtoti vērstos pie Komisijas ar šo pašu jautājumu.
- 11 Iepriekš minētā sprieduma lietā *Corus UK*/Komisija 53. punktā Pirmās instances tiesa nosprieda, ka gadījumā, ja tiek taisīts spriedums par tāda uzliktā naudas soda atcelšanu vai tā apmēra samazināšanu, kas uzlikts uzņēmumam par EK līguma konkurences noteikumu pārkāpumu, Komisijai ir jāatmaksā ne tikai nepamatoti samaksātā naudas soda pamatsumma, bet arī kavējuma procenti no šīs summas.
- 12 2001. gada 1. novembra ierakstītajā vēstulē, atsaucoties uz minēto spriedumu, *Greencore* pieprasīja, lai Komisija pārskaita *Irish Sugar* summu EUR 154 892 apmērā, kas atbilst 7,13 % no pamatsummas, kura laika posmā no 1997. gada 22. augusta līdz 2000. gada 4. janvārim sasniedza EUR 916 674.
- 13 Komisija 2002. gada 11. februāra vēstulē atbildēja, ka “pamatsummas maksājums bez procentiem, kas tika veikts 2000. gada 4. janvārī, nozīmēja to, ka Komisija ir atteikusies maksāt procentus,” un, tā kā *Greencore* “EKL 230. pantā paredzēto divu mēnešu laikā [neapstrīdēja] šo lēmumu par procentu nemaksāšanu” un “[izvēlējās] sagaidīt “*Corus*” lietas iznākumu, lai pēc tam atgrieztos pie šī jautājuma”, tai vairs “nav tiesību atsaukties uz [minēto spriedumu] pēc tam, kad sākotnēji [tā ir pieņēmusi] pamatsummas pārskaitījumu bez procentiem”.

Process Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais rīkojums

- 14 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada 25. aprīlī, *Grencore* cēla prasību, kurā lūdza Pirmās instances tiesu atcelt 2002. gada 11. februāra vēstuli un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 15 Atsevišķā dokumentā Komisija saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktu cēla iebildi par nepieņemamību, lūdzot Pirmās instances tiesu, pirmkārt, noraidīt prasību kā acīmredzami nepieņemamu un, otrkārt, piespriest *Grencore* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 16 Savā atbildes rakstā Pirmās instances tiesai Komisija apstrīdēja, ka 2002. gada 11. februāra vēstule ir tiesību akts, par kura atcelšanu var celt prasību, jo tas nekādā veidā nemaina *Grencore* juridisko stāvokli, jo Komisija jau bija atteikusies maksāt procentus.
- 17 Šajā sakarā tā apgalvoja — tā kā *Grencore* 1999. gada 27. oktobrī pa faksu iesniedza Komisijai informāciju par tās bankas kontu, lai saņemtu pārmaksātās summas atmaksu, un lūdza apstiprinājumu tam, ka tiks samaksāti procenti, tieši tas, ka Komisija 2000. gada 4. janvārī atmaksāja pamatsummu bez procentiem, ir lēmums nemaksāt procentus, ko *Grencore* nav apstrīdējusi EKL 230. pantā noteiktajā termiņā.

- 18 Komisija uzskata, ka 2002. gada 11. februāra vēstule nekādā ziņā nebija lēmums, ar to vienkārši *Greencore* tika informēta par to, ka, neapstrīdot agrāko lēmumu nemaksāt procentus, tā ir akceptējusi šo lēmumu un nav atgriezies pie procentu jautājuma pēc tam, kad cits uzņēmums ir šos procentus ieguvis atbilstoši Pirmās instances tiesā nolemtajam, apstrīdot Komisijas lēmumu atteikties maksāt procentus.
- 19 Šajā tiesvedībā pārsūdzētā rīkojuma 14. punktā Pirmās instances tiesa apstiprināja, ka no paša 2002. gada 11. februāra vēstules teksta izriet, ka tā nebija vienkārši informatīva, bet ietvēra skaidru norādi uz to, ka Komisija atsakās pārskaitīt kavējuma procentus, ko pieprasīja *Greencore* par labu savai filiālei, un ka šis atteikums tika pamatots ar to, ka *Greencore* zaudēja savas tiesības pieprasīt procentu pārskaitīšanu, jo tā nebija iesniegusi protestu šajā sakarā naudas soda pamatsummas atmaksas laikā, kas notika 2000. gada 4. janvārī.
- 20 Šā rīkojuma 15. punktā Pirmās instances tiesa atsaucas uz Tiesas 1982. gada 26. maija spriedumu lietā 44/81 Vācija/Komisija, *Recueil*, 1855. lpp., 6. punkts, jo tajā Tiesa ir nospriedusi, ka “gadījumā, ja iestāde, atsakoties maksāt, apstrīd iepriekšējās saistības vai noliedz šādu saistību pastāvēšanu, var celt prasību par šī akta atcelšanu EKL 230. panta izpratnē, ņemot vērā tā tiesiskās sekas. Ja šīs prasības rezultātā maksājuma atteikums tiek pasludināts par spēkā neesošu, tiek apstiprinātas prasītāja tiesības un atbilstoši EKL 233. pantam attiecīgajai iestādei ir jāveic nelikumīgi atteiktais maksājums. Turklāt, ja iestāde neatbild uz lūgumu veikt samaksu, tādu pašu rezultātu var sasniegt, pamatojoties uz EKL 232. pantu”.
- 21 Pirmās instances tiesa minētā rīkojuma 16. punktā ir atzinusi, ka šī judikatūra ir piemērojama tādā gadījumā kā šī lieta, kurā Komisija, atsakoties maksāt, noliedza tai atbilstoši Līguma normai uzliktā pienākuma pastāvēšanu.

- 22 Tādēļ tā noraidīja Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību kā nepamatotu un lēma par turpmākajām procesuālajām darbībām.

Lietas dalībnieku prasījumi Tiesai

- 23 Apelācijas sūdzībā Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt pārsūdzēto rīkojumu un atzīt prasību par nepieņemamu;

- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies gan Pirmās instances tiesā, gan Tiesā.

- 24 *Grencore* ir iesniegusi Tiesas kancelejā atbildes rakstu, kurā lūdz noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

Lietas dalībnieku izvirzītie pamati un argumenti

- 25 Komisija uzsver, ka Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi EKL 230. pantu, nospriežot, ka prasība atcelt tiesību aktu ir pieņemama, neskatoties uz to, ka konkrētais tiesību akts nevar būt šādas prasības priekšmets.
- 26 Šajā ziņā, citējot Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru vēstule, kurā ir tikai apstiprināts sākotnējais lēmums, nav uzskatāma par lēmumu, kurš var būt prasības atcelt tiesību aktu priekšmets, jo tā būtiski nemaina adresāta stāvokli (skat. it īpaši 1993. gada 25. maija spriedumu lietā C-199/91 *Foyer culturel du Sart-Tilman, Recueil*, I-2667. lpp., 23. punkts), Komisija uzsver, ka tāda ir 2002. gada 11. februāra vēstule, jo tajā nav pārskatīta lietas būtība un nav nekā tāda, kas varētu būtiski mainīt *Greencore* juridisko stāvokli.
- 27 Komisija apgalvo, ka par sākotnējo lēmumu, ar kuru tika noraidīts *Greencore* lūgums samaksāt procentus, jāuzskata tas, ka tā pārskaitīja *Greencore* filiālei tikai pamatsummu, neko nepaziņojot par procentu samaksu.
- 28 Komisija uzskata, ka *Greencore* bija jāceļ prasība atcelt Komisijas atteikumu maksāt procentus tajā brīdī, kad tai tika pārskaitīta tikai pamatsumma, kā to darījuši citi uzņēmumi. Tā vietā *Greencore* nolēma sagaidīt iepriekš minētās lietas *Corus UK* Komisija iznākumu un rīkoties tikai tad, ja *Corus UK Ltd* tiks piešķirtas tiesības uz procentu samaksu.

- 29 Turklāt Komisija uzsver — ja *Grencore* uzskatīja, ka pamatsummas atmaksa bez procentiem nav lēmums nemaksāt procentus, tai atbilstoši EKL 232. pantā paredzētajai procedūrai sakarā ar bezdarbību bija jāaicina Komisija pieņemt lēmumu saprātīgā termiņā. Tomēr, kā izriet no Pirmās instances tiesai iesniegtā prasības pieteikuma, *Grencore* ir izvēlējusies necelt šāda veida prasību.
- 30 Visbeidzot, Komisija uzskata, ka iepriekš minētais spriedums lietā Vācija/Komisija nevar būt precedents iebildes par nepieņemamību noraidīšanai un ka jebkurā gadījumā šī judikatūra tika nepareizi piemērota.
- 31 *Grencore* vispirms uzsver, ka Komisijas iebildums, ka Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi EKL 230. pantu, atzīstot par pieņemamu prasību atcelt tādu tiesību aktu, kas nav apstrīdams, bija jānoraida un nebija nepieciešams izvērtēt judikatūru, uz kuru tas balstīts.
- 32 Šajā ziņā *Grencore* galvenokārt pasvītro — joprojām apgalvojot, ka 2002. gada 11. februāra vēstule bija tikai informatīva vēstule, Komisija neievēro faktu, ka pārsūdzētais rīkojums šim apgalvojumam ir atņēmis faktisko pamatojumu. Pirmās instances tiesa neapstiprināja pieņemumu, ka procentu nemaksāšana ir pielīdzināma lēmumam, par ko minētajā vēstulē tika tikai atgādināts. Pārsūdzētā rīkojuma 14. punktā tā atzina, ka 2002. gada 11. februāra vēstulē ir skaidri izteikts atteikums pārskaitīt kavējuma procentus, ko *Grencore* lūdza par labu savai filiālei. Turklāt tā nekonstatēja nevienu agrāku atteikumu.

33 *Greencore* atgādina, ka Pirmās instances tiesas veiktais faktu vērtējums nav tiesību jautājums, kas pakļauts Tiesas kontrolei.

34 Otrkārt, *Greencore* apgalvo, ka nepastāv neviena Kopienų tiesību norma, atbilstoši kurai iestādes klusēšana būtu pielīdzināma lēmumam par atteikumu, ja tas nav skaidri izteikts. Tāpēc Komisijas klusēšanu tad, kad *Greencore* 1999. gada 27. oktobra faksā bija īpaši pieprasījusi apstiprinājumu faktam, ka procenti tiks samaksāti, nevar pielīdzināt lēmumam nemaksāt procentus.

35 Treškārt, *Greencore* uzskata, ka Pirmās instances tiesa pārsūdzētā rīkojuma 15. punktā pamatoti atsaucās uz judikatūru, vadoties no iepriekš minētā sprieduma lietā Vācija/Komisija, lai ieņemtu nostāju jautājumā par to, vai 2002. gada 11. februāra vēstule ir vai nav tiesību akts, par kuru var celt prasību, un ka tā pamatoti nosprieda, ka no tiesību viedokļa nav būtiskas atšķirības starp to, ka iestāde noliedz iepriekšējo saistību pastāvēšanu, un to, ka tā noliedz tai ar Līgumu uzlikta pienākuma pastāvēšanu.

Tiesas vērtējums

36 Lai arī, kā to uzsver *Greencore*, Tiesas kompetencē neietilpst Pirmās instances tiesas veiktā faktu vērtējuma pārbaude, atbilstoši EKL 225. pantam tā var veikt pārbaudi pār šo faktu juridisko kvalifikāciju un tiesiskajām sekām, ko izraisījusi Pirmās

instances tiesa (šajā sakarā skat. 1994. gada 1. jūnija spriedumu lietā C-136/92 P Komisija/*Brazzelli Lualdi* u.c., *Recueil*, I-1981. lpp., 49. punkts, un 1998. gada 28. maija spriedumu lietā C-7/95 P *Deere*/Komisija, *Recueil*, I-3111. lpp., 21. punkts).

- 37 Taču šajā gadījumā Komisija pārmet Pirmās instances tiesai 2002. gada 11. februāra vēstules nepamatotu kvalificēšanu par tiesību aktu, kuru var apstrīdēt, ceļot prasību par tā atcelšanu, jo uzskatīja, ka šī vēstule skaidri izteica attiecīgās iestādes atteikumu pārskaitīt pieprasītos kavējuma procentus.
- 38 Tomēr, kā uzsver Komisija, lai šo vēstuli pareizi juridiski kvalificētu, ir pareizi jākvalificē iepriekšēja pamatsummas samaksa bez procentiem, ko Komisija veica 2000. gada 4. janvārī.
- 39 Līdz ar to, ja — kā to apgalvo Komisija — pamatsummas maksājums bez pieprasītajiem procentiem bija jākvalificē kā tieši neizteikts atteikums maksāt minētos procentus, 2002. gada 11. februāra vēstule bija jākvalificē kā tiesību akts, kas vienīgi apstiprina iepriekšējo lēmumu, kurš netika apstrīdēts noteiktajā termiņā. Šajā gadījumā, atbilstoši Tiesas judikatūrai šī vēstule nevarētu būt prasības atcelt tiesību aktu priekšmets (šajā sakarā skat. 1996. gada 11. janvāra spriedumu lietā C-480/93 P *Zunis Holding* u.c./Komisija, *Recueil*, I-1. lpp., 14. punkts).

- 40 Tomēr ir jāatzīst, ka Pirmās instances tiesa, novērtējot *Greencore* prasības pieņemamību, nav izvērtējusi Komisijas izvirzīto pamatu, jo nav centusies noskaidrot, vai pamatsummas maksājums bez procentiem veidoja tieši neizteiktu atteikumu maksāt minētos procentus, ko varēja kvalificēt kā lēmumu, kuru var apstrīdēt EKL 230. panta izpratnē.
- 41 Neizvērtējot šo pamatu, Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kas ir pamats pārsūdzētā rīkojuma atcelšanai.
- 42 Saskaņā ar Tiesas Statūtu 61. panta pirmo daļu, ja apelācija ir pamatota, Tiesa atceļ Pirmās instances tiesas lēmumu. Tātad tā var vai nu pati taisīt galīgo spriedumu tiesvedībā, ja lietas apstākļi to pieļauj, vai arī nosūtīt lietu atpakaļ Pirmās instances tiesai sprieduma taisīšanai.
- 43 Šajā gadījumā Tiesa uzskata, ka tās rīcībā ir visi nepieciešamie fakti, lai tā pati varētu taisīt galīgo spriedumu par iebildi par nepieņemamību.
- 44 Pirmkārt, ir jāatzīmē, ka pasākumi, kuriem ir saistošas tiesiskas sekas, kas var ietekmēt prasītāja intereses, būtiski izmainot tā juridisko stāvokli, ir uzskatāmi par tiesību aktiem vai lēmumiem, kas var būt prasības atcelt tiesību aktu priekšmets EKL 230. panta izpratnē (skat., it īpaši, 1998. gada 31. marta spriedumu apvienotajās lietās C-68/94 un C-30/95 Francija u.c./Komisija, *Recueil*, I-1375. lpp., 62. punkts, un 1981. gada 11. novembra spriedumu lietā 60/81 IBM/Komisija, *Recueil*, 2639. lpp., 9. punkts).

- 45 Otrkārt, ir jānorāda, ka principā iestādes klusēšanu vien nevarētu pielīdzināt netieši izteiktam atteikumam, izņemot gadījumu, ja tādas sekas ir skaidri paredzētas Kopienų tiesību normā. Neizslēdzot to, ka noteiktos īpašos apstākļos šis princips varētu nebūt piemērojams tādā veidā, ka iestādes klusēšanu vai bezdarbību izņēmuma kārtā varētu uzskatīt par pielīdzināmu netieši izteiktam lēmumam sniegt atteikumu, Tiesa uzskata, ka šajā gadījumā Komisijas maksājums, kurā ietilpst tikai pamatsumma, tai skaidri neieņemot nostāju par prasību maksāt procentus, nav uzskatāms par netieši izteiktu lēmumu noraidīt šo lūgumu. Šajā lietā minētie īpašie apstākļi nav norādīti un nepastāv.
- 46 Visbeidzot, tas, ka *Grencore* nav izmantojusi EKL 232. pantā paredzēto procedūru, lai piespiestu Komisiju maksāt procentus, neietekmē prasības atcelt tiesību aktu pieņemamību, kas tika iesniegta pēc tam, kad tika pasludināts spriedums iepriekš minētajā lietā *Corus UK/Komisija*.
- 47 Tiesai noraidot Komisijas pamatu, saskaņā ar kuru 2002. gada 11. februāra vēstule ir tikai jau pieņemtā, netieši izteiktā lēmuma par atteikumu apstiprinājums, ir jāatzīst, ka šī vēstule, kurā *Grencore* tika atteiktas tiesības uz procentu pieprasīšanu no atmaksājamās summas, satur atteikumu maksāt procentus un līdz ar to veido tiesību aktu, kas ir apstrīdams EKL 230. panta izpratnē.
- 48 Līdz ar to Komisijas celtā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida kā nepamatota.

- 49 Šādos apstākļos vispirms ir atceļams pārsūdzētais rīkojums un pēc tam atbilstoši Tiesas Statūtu 61. panta pirmajai daļai ir noraidāma Komisijas celtā iebilde par nepieņemamību.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

- 1) **atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2003. gada 7. janvāra rīkojumu lietā T-135/02 *Greencore Group*/Komisija;**
- 2) **noraidīt Eiropas Kopienu Komisijas celto iebildi par nepieņemamību;**
- 3) **atlikt lēmuma pieņemšanu par tiesāšanās izdevumiem.**

[Paraksti]